

Gent corrent

Josep M. Domènech

Enginyer industrial. Amant del blues, vol que tot Espanya conegui la història britànica del gènere.

«Els Stones no són els millors, però són màgics»

JOSEP GARCIA

Catalina
Gayà

Abans de començar l'entrevista, Josep Maria Domènech recorre casa seva buscant un disc de John Mayall que mostra una portada d'un single d'Alexis Korner. Hi ha més discos que parets. Acaba de publicar un llibre, *La música del diablo. Historia del blues britànic* (Curbet). Posa una cançó de Rory Gallagher. Mou una cama, tanca els ulls... s'emociona.

—¿D'on li ve aquest amor?

—Arribo a la música britànica el 1963. El meu pare va portar de Londres un single de The Beatles que tenia dos temes increïbles: *She loves you* i *From me to you*. Els vaig escoltar i vaig començar a estalviar, a demanar diners al meu avi o a netejar a casa per poder continuar comprant singles de 45 rpm.

—¿On trobava aquesta música en la Barcelona grisa dels seixanta?

—Anava a Foto Ramon Dimas, al davant dels jesuïtes de Casp. Era una botiga de fotografia que tenia un petit espai musical. Un dia, l'encarregat, que ja em coneixia, em va dir que havia arribat un disc d'un grup nou que es deia The Rolling Stones. Quan vaig escoltar *Carol* i *Tell me*, va començar el meu camí musical. Era l'any 1964.

—¿Al blues britànic?

—Imagini's que jo llavors ni tan sols sabia què era el blues britànic! M'encantaven The Beatles, és cert, però em vaig decantar pels The Rolling Stones, The Animals, Cream...

—¿Toca algun instrument?

—Vaig començar amb la guitarra, però les classes eren tan avorrides que no les vaig poder suportar. Si ara pogués tornar al passat, no sé si seria enginyer industrial, però sí músic.

«Fins al 2009 vaig fer un programa de blues a la ràdio. Un dia vaig pensar: '¿Per què no n'escric un llibre'»

—¿No el van animar a casa?

—Eren altres temps. El meu pare, al principi, fins i tot s'enfadava quan escoltava aquesta música. Suposo que pensava que era música del diable. Va amagar el tocadiscos amb pany i clau, però me les vaig enginyar per obrir el moble amb una forquilla i quan ell no hi era, jo em posava la meua música.

—¿Per què *La música del diablo*?

—La història del blues es remunta comercialment al 1920, als Estats Units. Llavors, els blancs creien que els negres feien vodú. De Robert

Johnson, per exemple, es va dir que s'havia venut l'ànima al diable.

—Suposo que era el noi més envejat de la classe.

—iEn sabia moltíssim! Estudiava els discos: en buscava els crèdits, llegia la història de com s'havia fet el disc, de com s'havien conegut els músics. Quan tenia 15 anys, es va crear Cucudrulu, la discoteca del Casino de Tiana, i una gran part de la música que escoltàvem sortia de la meua discografia.

—¿Com?

—[Riu] Teté Solà, un dels fundadors, i jo mateix fins i tot vam anar a Andorra per comprar discos.

—El seu pare havia capitulat.

—Sí, no li va quedar cap més remei.

—El 2004 comença un programa de ràdio.

—Sí, a Tiana, i el vaig fer fins al 2009.

Era un programa de blues. Quan feia un any que era a la ràdio, em vaig preguntar, ¿qui l'escolta? Era un espai de dues hores que preparava durant sis dies. Vaig ordenar els guions i, quan ja tenia un munt d'informació, vaig pensar: '¿Per què no ho publico i així arribarà a més gent?'

—I tal dit tal fet.

—No, no va ser tan fàcil perquè és difícil trobar una editorial. Un amic em va donar els ànims per continuar, tot i que el contacte amb les editorials era gairebé impossible. Li asseguro que a Espanya falten llibres com aquest. Aquesta ha sigut la música de milers i milers de persones durant els últims 50 anys i no sabem d'on ve.

—I es continua escoltant.

—Sí, i a molta gent li falta el context, saber qui és tal músic o tal altre, d'on ve una cançó...

—Posi-me'n un exemple.

—La verdadera font d'inspiració del blues britànic és el blues de Chicago. Hi ha un blues que em fascina: *Little Red Rooster*. El va compondre Wille Dixon. Va ser Howlin' Wolf qui va posar aquest tema en escena i The Rolling Stones en van fer una versió extraordinària i el van popularitzar. Al llibre hi incloc una discografia selecta al final de cada capítol, primer de temes musicals solts i després una discografia valorada i consensuada.

—¿The Rolling Stones són els millors?

—No, però són màgics.

—¿Què es guarda per fer?

—Continuar la saga: un llibre de pianistes de blues... Ja ho veurem. ≡

gentecorriente@elperiodico.com